

ศาสตราจารุณย์

อนาคตของการส่งออกของประเทศในเอเชียแปซิฟิก

เมื่อเร็วๆ นี้ได้มีรายงานการศึกษาเรื่อง Expansion of Exports from Developing Pacific Asian Countries : A Study of Prospects and Problems โดย Marcia R. Brewster ซึ่งสนับสนุนโดยโครงการค้นคว้าและวิจัยของ The Economic Cooperation Centre for The Asian and Pacific Region

รายงานดังกล่าวได้มุ่งศึกษาสินค้าออกชนิดต่างๆ รวมทั้งสิ้นจำนวน 18 ชนิด ของประเทศต่างๆ ในเอเชียแปซิฟิก สินค้าดังกล่าวแบ่งได้เป็น 3 ประเภทที่สำคัญๆ กล่าวคือ

1. สินค้าประเภทโภคภัณฑ์ขั้นปฐม (primary Product)
2. สินค้ากึ่งสำเร็จรูป (Intermediate Product)
3. สินค้าสำเร็จรูป (Finished Goods)

โดยทั่วไปพบว่าประเทศต่างๆ ซึ่งพยายามที่จะส่งสินค้าออกประเภท (2) และ (3) แทนสินค้าออกประเภท (1) มักจะประสบความสำเร็จล่าวยิ่ง สามารถเพิ่มปริมาณการส่งออกได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศเกาหลีใต้และไต้หวันนั้น ปรากฏว่าสินค้าออกในระหว่างปี 2509—15 เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยถึงอัตรา้อยละ 34.1 ภาคในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ความเจริญเติบโตของสินค้าออกดังกล่าวเกิดจากการเปลี่ยนจากเดิมซึ่งส่งออกสินค้าประเภทโภคภัณฑ์ขั้นปฐมเป็นสินค้าประเภทอุตสาหกรรม เนื่องจากห้องสองประเทศดังกล่าวถูกจำกัดในแง่ของทรัพยากรกล่าวคือ มีพื้นที่ที่ใช้ในการเพาะปลูกจำกัด ประการที่สำคัญที่สุดเป็นเพราะว่าแรงงานมีความรู้ความสามารถในระดับสูง และสามารถฝึกอบรมแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรณรงค์เพื่อเพิ่มการผลิตเพื่อส่งออกจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตเดิม ซึ่งใช้ที่ดินเป็นปัจจัยสำคัญ (Land-based production) มาเป็นการผลิตซึ่งใช้แรงงานเป็นปัจจัยสำคัญ (Labor-based

production) ได้หัวนได้เริ่มเปลี่ยนแปลงจากเดิมซึ่งผลิตสินค้าประเภทโภภัณฑ์ขึ้นปฐมภาราณ กว่าร้อยละ 30 ของสินค้าออกไปทำการผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรมแทนตั้งแต่ปี 2512 ทางการได้ใช้นโยบายส่งเสริมการส่งออกซึ่งสามารถทำให้สินค้าออกของประเทศไทยเป็นตัวจารอันสำคัญที่ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจ (Engine of Growth) ทางการได้ให้ผลประโยชน์รูปต่าง ๆ แก่พ่อค้า ทำให้สามารถเพิ่มการผลิตเพื่อส่งออกได้เป็นผลสำเร็จ นอกจากนี้ได้หัวนเองก็ยังมีความได้เปรียบทางด้านจำนวนผู้ประกอบการ ซึ่งอยู่พม่าจากเจนไนแคนดินใหญ่เป็นจำนวนมากตั้งแต่ปี 2483 เป็นต้นมา เกาหลีได้ก้าวเดียวกัน กล่าวได้ว่างเพียงจะเริ่มยกของ การผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรมตั้งแต่ปี 2503 เป็นต้นมา

สรุปเมืองไทยและประเทศไทยต่าง ๆ ในยุโรปพบว่าทั้งได้หัวนและเกาหลีได้เป็นผู้ส่งออกสินค้าประเภทอาหารไปสู่ประเทศต่าง ๆ ได้ในราคาน้ำหนักต่อหน่วยที่เดิมจัดส่งโดยภูมิปัญญา ประเทศไทยสองได้ส่งออกแทนภูมิปัญญาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ นอกจากนี้ประเทศไทยตั้งอยังได้ปรับปรุงการผลิตให้ทันสมัยยิ่งขึ้นโดยหันไปผลิตสินค้าออกประเภทอุตสาหกรรม ซึ่งใช้ทุนเป็นบจจุยสำคัญ (Capital-based commodities) เพิ่มขึ้นอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามในบจจุบันนี้ทั้งสองประเทศไทยต่าง ๆ ได้ประสบบจจุยทางด้านตลาดต่างประเทศเป็นประการสำคัญ ทั้งนี้ เพราะว่าบจจุยหาต่าง ๆ ทางด้านการผลิตเพื่อส่งออกอันเป็นบจจุยหาภายในประเทศไทยแก้ไขได้เป็นผลสำเร็จด้วยดี นอกจากนี้ยังเผชิญกับบจจุยหาความขาดแคลนวัตถุดิบหลายชนิด ทั้งนี้เนื่องจากทรัพยากรภายนอกประเทศไทยมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นสาขาอุตสาหกรรมในได้หัวนและเกาหลีได้ จึงจำเป็นจะต้องทำการผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูปเพื่อนำเข้าไปใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรม ซึ่งใช้แรงงานเป็นบจจุยสำคัญภายในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจจะต้องพิจารณาถึงการผลิตสินค้าทางด้านเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น ทางการของประเทศไทยต่าง ๆ ต่างก็พยายามช่วยเหลือผู้ประกอบการเพื่อทำการผลิตสินค้าชนิดใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น การหาตลาดรองรับสินค้าที่เพิ่มขึ้นและเพื่อเร่งรัดในการแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ที่ประเทศไทยเหล่านี้กำลังเผชิญหน้าอยู่

รายงานการศึกษาดังกล่าวได้สรุปอนาคตของสินค้าประเภทต่าง ๆ ไว้ดังนี้คือ.—

1. สินค้าประเภทโภภัณฑ์ขึ้นปฐม

มี 6 ชนิดได้แก่

1. สัตว์น้ำแซ่บเข็น

กล่าวไว้ว่ามีอนาคตของ การส่งออกดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าประเทศไทยแล่นจะได้ปรับปรุงวิธีการเลี้ยงกุ้งที่สามารถควบคุมการเลี้ยงได้มากกว่าเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน สินค้าชนิดนี้ไม่มีบัญหาทางด้านความต้องการ บัญหานี้มีอยู่ด้านเดียวคือทางด้านการเพิ่มปริมาณการเลี้ยงกุ้งเท่านั้น

2. อาหารกระป่อง

มีอัตราการเพิ่มของการส่งออกน้อยกว่าสินค้าอาหารแซ่บเป็นอันมาก ได้หวานได้สั่งเสริมสินค้าพัสดุของสู่ตลาดโลกอย่างนานใหญ่ แต่ก็มีข้อจำกัดอยู่ที่ความต้องการของตลาดโลกยังคงไม่ขยายตัวอย่างรวดเร็วเท่าที่ควร การแข่งขันกันส่งสินค้าสับปะรดกระป่องออกไปสู่ตลาดโลกนับว่ามีมากขึ้น ดังปรากฏจากการที่ราคาสินค้าดังกล่าวได้ลดลงในตลาดโลก นอกจากนี้หลายประเทศยังได้ผลิตสับปะรดกระป่องเพื่อส่งออกเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ ทำให้มีการแข่งขันกันในตลาดโลกเพิ่มขึ้นอีกและรายได้จากการส่งออกสับปะรดลดลงไป

3. นาตาล

ความต้องการน้ำตาลในตลาดโลกเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ในระยะเวลาที่ราคาน้ำตาลในตลาดโลกสูงอันเกิดจากความขาดแคลนน้ำตาล ประเทศที่ส่งน้ำตาลอกราก็จะได้รับผลประโยชน์มาก อนาคตทางด้านการส่งน้ำตาลอกรของประเทศไทย พลิบปีนส์และได้หวานนับว่าสดใหม่มาก เนื่องจากผลผลิตน้ำตาลเป็นกระบวนการผลิตที่เกิดขึ้นภายในของแต่ละประเทศ น้ำตาลจึงเป็นอุตสาหกรรมที่ให้มูลค่าเพิ่ม (Value added) สูงกว่าประเทศผู้ผลิตมากกว่าสินค้าประเภทโภภัณฑ์ขั้นปฐมอื่นๆ ในอนาคตคาดว่าประเทศไทยมีปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ และศรีลังกา จะส่งน้ำตาลเข้าประเทศไทยเพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันอินโดนีเซียก็อาจจะเป็นประเทศที่ผลิตน้ำตาลเพื่อส่งออกได้อีกประเทศไทยนั่นเอง

4. ใบชา

การส่งใบชาออกไปยังยุโรปโดยประเทศไทยมาเลเซีย ได้หวาน และเวียดนาม นับว่ามีอุปสรรค ทั้งนี้เนื่องจากปริมาณใบชา่มากในตลาดโลก จึงแผ่นดินใหญ่ก็เพิ่มการเพาะปลูกใบชาและได้เปรียบในการส่งออกเนื่องจากผลิตได้ในราคาน้ำตาลและมีคุณภาพสูง ได้หวานเองก็พยายามลดเนื้อที่เพาะปลูกลง อนาคตของใบชาอยู่ไม่อยู่ในเกณฑ์ดีนัก

5. ยาสูบ

ยาสูบเป็นสินค้าออกที่สำคัญของประเทศไทยที่ดินเพาะปลูกมาก ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการใบยาสูบของโลกเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ แต่สำหรับประเทศไทยที่มีเนื้อที่เพาะปลูกอันจำกัด เช่น ญี่ปุ่นและไต้หวัน การใช้ที่ดินไปในการเพาะปลูกพืชอื่นๆ อาจจะได้ผลประโยชน์สูงกว่าการปลูกยาสูบ เกษหลีได้เป็นประเทศไทยนึงที่เพาะปลูกใบยาสูบและส่งออกได้มากขึ้น สำหรับประเทศไทยเองการเพาะปลูกใบยาสูบจะให้ผลตอบแทนสูงกว่าการเพาะปลูกพืชอื่นๆ ในภาคเหนือของประเทศไทย พลิบปืนส์ได้มีการปรับปรุงคุณภาพของใบยาสูบเพื่อให้ได้ผลตอบแทนสูงจากการส่งออก การขยายตัวของการส่งใบยาสูบออกมีอุปสรรคทางด้านอุปทาน กล่าวคือ ผลิตภัณฑ์ที่ได้มีคุณภาพดี และผลตอบแทนการเพาะปลูกยาสูบยังอยู่ในระดับต่ำตั้งประภูมิในประเทศต่างๆ ในเอเชียหลายประเทศ จึงทำให้ขาดแวงดึงดูดใจให้ปลูกยาสูบมากขึ้นเท่าที่ควรจะเป็น

6. แร่ธาตุ

การส่งออกแร่ต่างๆ นับว่ามีอนาคตค่อนข้างจะแจ่มใส เนื่องจากมีความต้องการมาก อุตสาหกรรมต่างๆ ได้นำเอาแร่ไปใช้กันมากขึ้น ในขณะที่อุปทานของทรัพยากระเก婀นี้มีค่อนข้างจำกัด ประเทศไทยต่างๆ ที่มีอนาคตสดใสรทางด้านการส่งออกแร่ต่างๆ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย และพลิบปืนส์

2. สินค้ากึ่งสำเร็จรูป

สินค้าอุปกรณ์เกิดจากรากฐานของความอุดมสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากร (Resource-based products) สินค้าประเภทนี้ ได้แก่

1. น้ำมันพืช

อนาคตของการส่งออกค่อนข้างจะดีเนื่องจากมีความต้องการเพิ่มขึ้น แต่ประเทศไทยผู้ผลิต ก็จะต้องระมัดระวังมิให้มีการผลิตมากเกินกว่าความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันมะพร้าว และน้ำมันปาล์ม ซึ่งในปัจจุบันราคางานค้าตั้งก่อสร้างสูงเนื่องจากสภาพของความขาดแคลนอันเป็นประภูมิการณ์ที่เรียกว่าชั่วคราว ประเทศไทยในโคนีเชียและออฟริกากำลังมีบทบาทในการผลิตและการส่งออกเพิ่มขึ้นและสามารถแบ่งตลาดของพลิบปืนส์และมาเลเซียได้บ้าง

2. ยางรถบันได

อนาคตของการผลิตและการส่งออกนับว่าสด ใส สาเหตุประการหนึ่งได้แก่การที่

ประเทศไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีการเพาะปลูกยางธรรมชาติกันมาก เปรียบในด้านการผลิตยางรถยนต์ การผลิตและการส่งออกของประเทศไทยต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาเลเซียได้เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก ในระยะสองสามปีที่ผ่านมา และจะยังเพิ่มขึ้นอีกเนื่องจากความต้องการยางรถยนต์เพิ่มขึ้นในประเทศไทยต่างๆ ในแอฟริกาและตะวันออกกลาง การเพิ่มการใช้ยางธรรมชาติกายในประเทศไทยอาจจะมีขึ้นจากด้วยความต้องการล่ามีคุณภาพต่ำ ซึ่งประเทศไทยและพลิบปินส์ประสบสนบัญหานี้อยู่ ในปัจจุบันได้มีการค้นคว้าเพื่อปรับปรุงคุณภาพของยางธรรมชาติกันอยู่อย่างจริงจัง

3. ไม้อัด

พบว่าประเทศไทยต่างๆ ในเอเชียมีความได้เปรียบในการผลิตไม้อัด ทั้งนี้เนื่องจากยังคงมีทรัพยากรบ่าไม้อยู่เป็นอันมาก ความต้องการไม้อัดก็นับว่าเพิ่มขึ้นโดยสม่ำเสมอโดยไม่มีเวลว่าจะลดแต่ประการใด สรุว่าได้สั่งไม้เข้าจากอนโนนีเชียและพลิบปินส์ในราคาก่อต้นข้างสูง ซึ่งทำให้สองประเทศดังกล่าวได้ผลตอบแทนสูงกว่าที่จะนำไม้มาผลิตไม้อัดเพื่อขายภายในประเทศ การอุดสาหกรรมเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ไม้ของได้หัวนและเกาหลีได้ได้รับความกระหายน้ำเนื่องจากอุดสาหกรรมประเภทนี้ของตนต้องพึงการสั่งไม้เข้าจากพลิบปินส์และอนโนนีเชีย ไทยและมาเลเซียได้เริ่มจำกัดการส่งไม้ออก ส่วนพลิบปินส์ได้เริ่มจำกัดการส่งไม้ออกในปัจจุบันเดียวกัน การผลิตไม้อัดนี้ต้องพึงวัตถุจากบ่าไม้ ดังนั้นประเทศไทยต่างๆ จึงจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงการบ่าไม้ภายในประเทศไทยและการส่งออกซึ่งสินค้าไม้ไปยังต่างประเทศ

4. สังขsth

อนาคตสำหรับตลาดของสิ่งทอนนับว่าสดใสในปัจจุบัน แต่ก็อาจจะมีข้อจำกัดอยู่บ้างในแง่ของการกำหนด គอต้านำเข้าของประเทศไทยต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยที่พัฒนาแล้ว ประเทศที่กำลังพัฒนาในเอเชียมีแรงงานมากจึงได้เปรียบในการผลิตสังขsth เนื่องจากการผลิตสินค้าดังกล่าวใช้แรงงานมากในกระบวนการผลิต (Labor-intensive industry) แต่อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยการผลิตสังขsthของเอเชียมีประสิทธิภาพสูงและส่งออกในราคาย่อม จึงเป็นสาเหตุให้ประเทศไทยที่พัฒนาแล้วได้ใช้ทักษะการข้าและข้อจำกัดการค้าด้านปริมาณ เช่น គอต้าทำการสกัดกั่นสังขsthจากเอเชียเพิ่มขึ้น สังขsthจากเอเชียจึงจำเป็นต้องหันเหลือพึ่งตลาดในตะวันออกกลางและแอฟริกา ส่วนญี่ปุ่นเองได้ลดการผลิตสินค้าประเภทสังขsthลงแล้ว สังขsthจากประเทศไทย

อีน ๆ ในເອເຊີຍຈຶ່ງອາສັດລາດຂອງຜູ້ປຸນໄດ້ບ້າງ ອານາຄຕຂອງສິນຄ້າປະເທດສົ່ງທອງເອເຊີຍຈຶ່ງຂັ້ນອູ່ກັບຕລາດໃໝ່ ແລະຂ້ອງຈຳກັດການນໍາເຂົາຂອງຕລາດເກົ່າ ຖ້າໃນຢູ່ໂປແລະອເມຣິກາເປັນປະກາດສໍາຄັງ

5. ຂຶ່ມ່ນຕໍ່

ອານາຄຕຂອງກາຮັດສົ່ງອອກປຸນຈື່ມ່ນຕໍ່ສົດໃສເປັນອັນນາກ ເນື່ອຈາກເກີດກາຮັດແຄລນຂັ້ນໃນຜູ້ປຸນ ນອກຈາກນີ້ ດຽວຕ້ອງກາຮັດພື້ນຖານພື້ນຖານໃນອິນໂໂດນີເຊີຍແລະໃນປະເທດຕ່າງໆ ທາງຄານສຸມຫຼວກ ອິນໂໂດຈິນ ເຊັ່ນ ເວີຍດນາມເໜືອແລະໄດ້ ເພື່ອຕອບສູນອ່າກາຮັດສົ່ງອອກປຸນຈື່ມ່ນຕໍ່ທີ່ມີວາຄາສູງມາກ ບຣິຍັກຕ່າງໆ ຖ້າໃນປະເທດຜູ້ສົ່ງອອກໃນແຄນເອເຊີຍຈຶ່ງ ໄດ້ມີໂຄງການທີ່ຈະຂໍຍາຍກາຮັດພື້ນຖານຍ່າງໜ້ານ ໃໝ່ ບຣິຍັກພື້ນຖານຈື່ມ່ນຕໍ່ໄໝ່ ໄດ້ກ່ອກມີເນີດຂັ້ນໃນພຶລິປິປິນສ ນອກຈາກນີ້ມີກາຮັດຍາຍຄວາມ ສາມາດຮັດສົ່ງກາຮັດພື້ນຖານໃນໂຮງການທີ່ມີອູ້ເດີມໃນເກາຫີໄດ້ ໄດ້ຫວັນແລະໄທຢ ຈຶ່ງເປັນທີ່ຄາດວ່າກາຮັດພື້ນຖານຈື່ມ່ນຕໍ່ເກີນຄວາມຕ້ອງກາຮັດພື້ນຖານກ່າຍໃນຮະຍະເວລາໄມ່ກີບໃນອານາຄຕ ແລະອາຈະຕ້ອງມີ ກາຮັດພື້ນຖານກ່າຍໃນປະເທດພວກອົມໆ ກັບຕລາດຕ່າງປະເທດ ກາຮັດຍາຍກາຮັດພື້ນຖານໃຫຍ່ປະເທດ ອາຈະຕ້ອງມີກາຮັດຍາຍຂັ້ນກັນຂ່າຍໃນລັກຜະຕັດຮາຄາແລະທຸ່ມຕລາດໄດ້

6. ແລັກແທ່ງແລະຫຼັກເສັ້ນ

ສິນຄ້າດັກລ່າວມີອານາຄຕເໜືອນໆ ກັບປຸນຈື່ມ່ນຕໍ່ ແນວໂນມຂອງຄວາມຕ້ອງກາຮັດ ແລະ ຮາຄາໃນຕລາດ ໂຈກເພີ່ມສູງຂັ້ນ ໃນບໍ່ຈຸບັນ ເນື່ອຈາກສິນຄ້າປະເທດນີ້ຂັດແຄລນ ໃນຜູ້ປຸນແລະຄວາມ ຕ້ອງກາຮັດພື້ນຖານທີ່ໃນເວີຍດນາມເໜືອແລະເວີຍດນາມໄດ້ ເພື່ອໃຊ້ໃນກາຮັດພື້ນຖານປະເທດລັງ ສົງຄຣານ ແຕ່ກາຮັດພື້ນຖານທີ່ໄດ້ກໍາລັງສົ່ງເວີຍດນາມເໜືອແລະເວີຍດນາມໄດ້ ເພື່ອໃຊ້ໃນກາຮັດພື້ນຖານປະເທດລັງ ກີກໍາລັງສົ່ງເສັງເກດພື້ນຖານ ດັ່ງນັ້ນກາຮັດພື້ນຖານແລັກແທ່ງແລະຫຼັກເສັ້ນຈຶ່ງຄວະສນັບສຸນ ໄທ້ພື້ນຖານໃນປະເທດພວກອົມໆຈຶ່ງກັດເພື່ອທຳກາຮັດສົ່ງອອກ

3. ສິນຄ້າປະເທດອຸດສາຫກຮຽນສໍາເລັງ

ໃນບໍ່ຈຸບັນປະເທດຕ່າງໆ ໃນເອເຊີຍມີແນວໂນມທີ່ຈະເປັນແປງສິນຄ້າເພື່ອກາຮັດສົ່ງອອກມາ ເປັນສິນຄ້າປະເທດອຸດສາຫກຮຽນທີ່ເປັນສິນຄ້າສໍາເລັງປົມາກັ້ນ ໂດຍເຮັມຕົ້ນຕັ້ງແຕ່ປີ 2503 ເປັນ ຕົ້ນມາ ສິນຄ້າປະເທດອຸດສາຫກຮຽນທີ່ສົ່ງອອກຈາກໄດ້ຫວັນແລະເກາຫີໄດ້ໄດ້ເພີ່ມຂັ້ນຈາກຮ້ອຍລະ 26 ຂອງສິນຄ້າອອກທີ່ສັ້ນໃນປີ 2509 ມາເປັນຮ້ອຍລະ 54.7 ໃນປີ 2515 ນອກຈາກນີ້ປະເທດຕ່າງໆ ໃນເອເຊີຍຕອນໄດ້ກີໄດ້ເຮັມສົ່ງສິນຄ້າອອກປະເທດອຸດສາຫກຮຽນເພີ່ມຂັ້ນ ປະເທດໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກ ປະສົບຜລສໍາເລັງໃນກາຮັດສົ່ງສິນຄ້າອອກປະເທດອຸດສາຫກຮຽນແກນສິນຄ້າອອກປະເທດໂກຄກັນທີ່ຂັ້ນ

ปัจจุบัน ในอนาคตอาจจะเปลี่ยนจากการผลิตเพื่อส่งออกโดยใช้แรงงานมากไปเป็นการผลิตเพื่อส่งออกโดยใช้ทุนและเทคโนโลยีมากในกระบวนการผลิต ได้หันและเกาหลี ให้สามารถเป็นเจ้าในการผลิตสินค้าประเภทนี้ helychnid แต่สองประเทศนี้ถูกกดดันทางด้านภาระค่าแรงเพิ่มขึ้นแทนที่จะต้องอย่างเดิม สินค้าเพื่อส่งออกจึงอาจจะมีราคาเพิ่มขึ้นในอนาคต สินค้าประเภทนี้ได้แก่ เครื่องใช้ในครัวเรือน อิเลคทรอนิก เฟอร์นิเจอร์ และอื่นๆ

โดยสรุป สามารถกล่าวได้ว่า อนาคตของการส่งออกของบรรดาประเทศเอเชียแปซิฟิก นับว่าค่อนข้างดี หลายประเทศสามารถส่งสินค้าออกประเทศอุตสาหกรรมแทนสินค้าประเภทโภคภัณฑ์ขึ้นปัจจุบันได้เป็นผลสำเร็จ แต่ประเทศไทยล้วนมีข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ ที่มีอยู่ข้างใต้แก่ที่ดิน น้ำไม่夠และแร่ธาตุชนิดต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศญี่ปุ่น เกาหลี ได้ และได้หัน การผลิตเพื่อส่งออกจึงหันเหลือทางด้านสินค้าประเภทอุตสาหกรรมที่ใช้ทุนและเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการผลิต ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องสั่งวัสดุดินเข้าจากต่างประเทศ

การผลิตสินค้าประเภทโภคภัณฑ์ขึ้นปัจจุบันนับว่า มีอนาคตค่อนข้างดีเนื่องจากหลายประเทศมีทรัพยากรป่าไม้ต่างๆ อยู่เป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรป่าไม้ที่ดิน น้ำไม้ และแร่ธาตุต่างๆ ประเทศที่มีทรัพยากรดังกล่าวอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ก็มีความสามารถในการส่งออกจะไม่ใช่ปัญหาสำคัญก็ตาม แต่แนวโน้มของการวางแผนข้อจำกัดการค้าในตลาดของประเทศไทยพัฒนาแล้วเริ่มรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าประเภทสิ่งทอ ซึ่งประเทศไทยญี่ปุ่น ไทย ย่องงง ได้หัน และเกาหลี ได้มีความได้เปรียบในเรื่องของการผลิตก็ตาม

การจำกัดการนำเข้าและแนวโน้มของการแข่งขันกันเองทางด้านการส่งออก จะเป็นอุปสรรคของการผลิตเพื่อส่งออกในอนาคตอัน ไม่ไกลนัก การผลิตสินค้าต่างๆ อาจจะต้องพึ่งติดภายนอกในประเทศเพิ่มขึ้น หลายประเทศอยู่ในระยะเวลาที่ใช้ความพยายามที่จะดำเนินการผลิตเพื่อใช้แทนการนำเข้า การผลิตเพื่อส่งออกจึงอาจจะได้รับความผลกระทบจากภายนอก เฉพาะอย่างยิ่งแก่ประเทศไทยที่ไม่มีข้อจำกัดทางด้านปริมาณของทรัพยากรที่มีอยู่